

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości E. S.A. w upadłości likwidacyjnej
z siedzibą w W.

przeciwko K. P. i R. P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 31 marca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt VI ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza
od powoda na rzecz pozwanych solidarnie kwotę 1800 (jeden
tysiąc osiemset) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód Syndyk masy upadłości E. S.A. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w W. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 9 października 2014 r. oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 10 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy oddalił powództwo Syndyka skierowane przeciwko K. P. i R. P. o zapłatę solidarnie kwoty 112.458,55 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w zwrocie zadatku otrzymanego od E. S.A. z siedzibą w W. w związku z zawartą pomiędzy stronami przedwstępną umową sprzedaży nieruchomości. Pozwani bronili się argumentując, że spełnili warunek przewidziany w umowie przedwstępnej i byli gotowi do zawarcia umowy przyrzeczonej, lecz Spółka E. uchylała się od zawarcia tej umowy, co uprawniało ich do zachowania otrzymanego zadatku. Sądy obu instancji podzieliły stanowisko pozwanych i uznały, że po ich stronie nie powstał obowiązek zwrotu zadatku, a w konsekwencji nie byli zobowiązani do zapłaty odsetek ustawowych za jego spóźniony zwrot.

W skardze kasacyjnej, opartej na obydwu podstawach z art. 398³ § 1 k.p.c. powód zarzucił naruszenie prawa materialnego przez niezastosowanie art. 65 § 1 i § 2 k.c. , błędne zastosowanie art. 77 § 1 k.c. i art. 394 § 1 k.c. w związku z art. 481 § 1 k.c. , błędna wykładnię art. 481 § 1 k.c. i niewłaściwe zastosowanie art. 455 § 1 k.c. podniósł też zarzuty uchybienia przepisom postępowania - art. 382 k.p.c. w związku z art. 299 k.p.c. oraz z art. 227 k.p.c. i art. 232 zd. 2 k.p.c., art. 299 k.p.c. w związku z art. 232 zd. 2 k.p.c. oraz z art. 302 § 1 k.p.c., a ponadto art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach całości postępowania, ewentualnie orzeczenie co do istoty sprawy poprzez zasądzenie od pozwanych na rzecz powoda dochodzonej kwoty 112.458,55 zł z ustawowymi odsetkami i całością kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powoda pozwani wnieśli o odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, ewentualnie o oddalenie skargi, także z zasądzeniem zwrotu kosztów postępowania na ich rzecz.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako środek odwoławczy o szczególnym charakterze, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa

i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowionego w art. 398⁹ k.p.c., w ramach którego Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występują przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania. Skarżący powołał się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., to znaczy - oczywiście zasadność wniesionej skargi kasacyjnej. Wskazał, że zaskarżone orzeczenie oczywiście naruszyło prawo materialne: art. 65 § 1 i § 2 k.c., art. 77 § 1 k.c., 394 § 1 k.c., art. 481 k.c., 455 k.c. jak i przepisy postępowania: art. 382 k.p.c. w związku z art. 299 k.p.c. oraz z art. 227 k.p.c. i art. 232 zd. 2 k.p.c. art. 328 § 2 k.p.c. w związku z przepisem art. 391 § 1 k.p.c., art. 299 k.p.c. w związku z art. 232 zd. 1 i 2 k.p.c. oraz art. 302 § 1 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i juredycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie, a zarzucona wadliwość powoduje, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15, LEX nr 1770910). Rozpatrywana skarga nie spełnia tych warunków. Skarżący polemizuje z ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez Sądy obu instancji i z ich oceną prawną. Wskazuje, że „Sąd II instancji ewidentnie dokonał błędnej wykładni woli spółki E. S.A. w zakresie celu zawarcia umowy przedwstępnej w formie aktu notarialnego, a także błędnej wykładni postanowień § 5.2 umowy przedwstępnej, z którego wynika roszczenie powoda w przedmiotowej sprawie, i jest w całości oderwane od instytucji zadatku określonego w przepisie art. 394 § 1 k.c. Powyższe naruszenie jest skutkiem dokonania przez Sąd II instancji własnej dowolnej oceny woli strony, bez zastosowania reguł wykładni określonych w przepisie art. 65 § 1 i § 2 k.c., co w konsekwencji miało oczywisty wpływ na treść orzeczenia wydanego w przedmiotowej sprawie.” Skarżący jednak nie wyjaśnia na czym polega błąd

w rozumowaniu Sądu, jedynie przedstawia inną od przyjętej przez Sąd wykładnię oświadczeń woli stron. Tymczasem przyjęcie przez Sąd jednej z możliwych wersji znaczenia oświadczeń woli stron, która jest logicznie uargumentowana i spójna, nie może przekonać o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Skarżący upatruje również narzucającej się trafności swojej argumentacji w zarzucie nieprawidłowego przesłuchania przez Sąd tylko jednej ze stron postępowania, jednak po pierwsze nie wnosił o przeprowadzenie dowodu ze swojego przesłuchania, a ponadto nie zgłosił żadnego zastrzeżenia do protokołu na podstawie art. 162 k.p.c. Okoliczności te wykluczają możliwość uznania skargi za uzasadnioną i to w stopniu oczywistym.

Skoro więc wskazana przez skarżącego podstawa przyjęcia jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie potwierdziła się, a okoliczności sprawy nie wskazują, aby zachodziły inne przesłanki przewidziane w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpatrzenia.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. 98 § 1 i 3, art. 99 i art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., a ich wysokość z postanowień § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804).

aj

[l.n]